

WICEPREZES RADY MINISTRÓW
MINISTER
KULTURY, DZIEDZICTWA NARODOWEGO
I SPORTU
prof. dr hab. Piotr Gliński

DWIM-WA.550.20.2018.ZD

SNP - ZAPA
Wpłynęło dnia..... 26. 04. 2021
dz. 886/2021/DP
.....
..... *gulyvich*

Warszawa, 16 kwietnia 2021 r.

Strony postępowania administracyjnego:

1) Stowarzyszenie Filmowców
Polskich
ul. Żelazna 28/30
00-832 Warszawa
KRS 0000068354

2) Stowarzyszenie Autorów ZAiKS
ul. Hipoteczna 2
00-092 Warszawa
KRS 0000037327

Uczestnik na prawach Strony:

Polska Izba Komunikacji
Elektronicznej
ul. Przemysłowa 30
00-450 Warszawa
KRS 0000092274

DECYZJA

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 w zw. z art. 127 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r., poz. 256 z późn. zm.), po rozpatrzeniu wniosków Stowarzyszenia Autorów ZAiKS oraz Polskiej Izby Komunikacji Elektronicznej o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego z dnia 24 lipca 2020 r., znak: DWIM-WA.550.20.2018.JB, stwierdzającą, że Stowarzyszenie Filmowców Polskich jest organizacją zbiorowego zarządzania reprezentatywną w zakresie praw autorskich do scenariuszy utworów audiowizualnych na następujących polach eksploatacji:

- 1) zwielokrotnianie,
- 2) wprowadzanie do obrotu,

- 3) publiczne odtwarzanie,
- 4) publiczne wyświetlanie,
- 5) najem,
- 6) użyczenie,
- 7) nadawanie,
- 8) reemitowanie,
- 9) publiczne udostępnianie utworu w taki sposób, aby każdy mógł mieć do niego dostęp w miejscu i w czasie przez siebie wybranym,

postanawiam

utrzymać w mocy decyzję Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego z dnia 24 lipca 2020 r., znak: DWIM-WA.550.20.2018.JB, stwierdzającą reprezentatywność Stowarzyszenia Filmowców Polskich – organizacji zbiorowego zarządzania – w zakresie praw autorskich do scenariuszy utworów audiowizualnych na wymienionych w tej decyzji polach eksploatacji.

UZASADNIENIE

Zaskarżoną decyzją z dnia 24 lipca 2020 r. Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego stwierdził reprezentatywność organizacji zbiorowego zarządzania – Stowarzyszenia Filmowców Polskich – w zakresie praw autorskich do scenariuszy utworów audiowizualnych na następujących polach eksploatacji:

- 1) zwielokrotnianie,
- 2) wprowadzanie do obrotu,
- 3) publiczne odtwarzanie,
- 4) publiczne wyświetlanie,
- 5) najem,
- 6) użyczenie,
- 7) nadawanie,
- 8) reemitowanie,
- 9) publiczne udostępnianie utworu w taki sposób, aby każdy mógł mieć do niego dostęp w miejscu i w czasie przez siebie wybranym.

W uzasadnieniu decyzji organ wskazał, zgodnie z art. 10 ust. 2 ustawy z dnia 15 czerwca 2018 r. o zbiorowym zarządzaniu prawami autorskimi i prawami pokrewnymi (Dz. U. z 2018 r., poz. 1293 – dalej: ustawa ozz), że jeżeli zezwolenie na zbiorowe zarządzanie prawami danej kategorii uprawnionych do danego rodzaju utworów lub przedmiotów praw pokrewnych na danym polu eksploatacji posiada więcej niż jedna organizacja zbiorowego zarządzania, organizacją reprezentatywną jest ta, która w tym zakresie reprezentuje największą liczbę uprawnionych na podstawie umowy o zbiorowe zarządzanie prawami

autorskimi lub prawami pokrewnymi oraz umowy o reprezentacji. Stosownie natomiast do treści art. 10 ust. 3 ustawy ozz, reprezentatywność organizacji zbiorowego zarządzania w przypadku, o którym mowa w ust. 2, stwierdza z urzędu minister w drodze decyzji.

Ponieważ w trakcie prowadzonego postępowania ustalono, na podstawie informacji uzyskanych od Stron postępowania, tj. Stowarzyszenia Filmowców Polskich (dalej: SFP) i Stowarzyszenia Autorów ZAiKS (dalej: ZAiKS), że SFP reprezentuje większą liczbę uprawnionych do scenariuszy utworów audiowizualnych na danych polach eksploatacji, koniecznym stało się stwierdzenie z urzędu przez Ministra reprezentatywności tej organizacji zbiorowego zarządzania.

Z przedmiotową decyzją nie zgodzili się: ZAiKS oraz Polska Izba Komunikacji Elektronicznej (dalej: PIKE), którzy odpowiednio za pismami z dnia: 13 sierpnia 2020 r. oraz 17 sierpnia 2020 r., złożyli w tut. organie wnioski o ponowne rozpatrzenie sprawy, żądając, m.in. uchylecia wydanej decyzji w całości i ponownego rozpatrzenia sprawy.

ZAiKS oraz PIKE zarzucili organowi naruszenie szeregu przepisów prawa procesowego, tj. art. 6, 7, 8 § 2, 9, 10, 77 § 1, 80, 84 § 1, 97 § 1 pkt 4 i 107 § 3 Kodeksu postępowania administracyjnego oraz art. 10 ust. 2, 3 i 137 ust. 2 ustawy o zbiorowym zarządzaniu prawami autorskimi i prawami pokrewnymi.

Z uzasadnień złożonych wniosków o ponowne rozpatrzenie sprawy wyłania się pod adresem decyzji organu I instancji, jako główny zarzut, wydanie skarżonej decyzji przed zakończeniem postępowania wszczętego na podstawie art. 137 ust. 1 ustawy ozz i wydaniem oraz uprawomocnieniem się decyzji w przedmiocie cofnięcia lub zmiany zezwolenia na zbiorowe zarządzanie prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi.

Po analizie materiału zgromadzonego w sprawie, zarzutów podniesionych we wnioskach o ponowne rozpatrzenie sprawy oraz obowiązujących w sprawie przepisów prawa organ stwierdził, co następuje:

Wnioski o ponowne rozpatrzenie sprawy nie zasługują na uwzględnienie, gdyż organ w istocie wnikliwie i zasadnie, na podstawie całokształtu zgromadzonego materiału dowodowego – o którym Strony i Uczestnik postępowania miały wiedzę – wziął pod uwagę, że wydana w I instancji decyzja dotyczy wyłącznie zbiorowego zarządzania w zakresie praw autorskich do scenariuszy utworów audiowizualnych, a więc praw do scenariuszy już wykorzystanych w utworze audiowizualnym na zasadzie współtwórczości, o której mowa w art. 69 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (Dz. U. z 2019 r., poz. 1231 z późn. zm.).

Skarżona decyzja została wydana w oparciu o informacje uzyskane od SFP i ZAiKS w przedmiocie liczby uprawnionych - na podstawie umowy o zbiorowe zarządzanie prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi oraz umowy o reprezentacji - do scenariuszy utworów audiowizualnych, reprezentowanych przez każdą z wyżej wymienionych organizacji

zbiorowego zarządzania, o której to liczbie miała wiedzę każda ze Stron oraz Uczestnik na prawach Strony.

Minister Kultury, Dziedzictwa Narodowego i Sportu ponownie rozpoznając sprawę i całokształt zgromadzonego w niej materiału dowodowego, nie znajduje podstaw do wyeliminowania z obrotu prawnego zapadłego rozstrzygnięcia.

W związku z powyższym nie zostały naruszone art. art. 6, 7, 8 § 2, 9, 10, 77 § 1, 80, 84 § 1, 97 § 1 pkt 4 i 107 § 3 Kodeksu postępowania administracyjnego oraz art. art. 10 ust. 2, 3 i 137 ust. 2 ustawy o zbiorowym zarządzaniu prawami autorskimi i prawami pokrewnymi.

W ocenie organu rozpoznającego ponownie sprawę, zarzuty sformułowane we wnioskach o ponowne rozpatrzenie sprawy sprowadzają się w istocie i w podstawowym zakresie do kwestionowania zasadności i racjonalności działania ustawodawcy, który w przepisie art. 137 ust. 1 i 2 ustawy o zbiorowym zarządzaniu prawami autorskimi i prawami pokrewnymi, która weszła w życie w dniu 19 lipca 2018 r., postanowił o wszczęciu w okresie 6 miesięcy od dnia jej wejścia w życie dwóch odrębnych postępowań.

Zgodnie bowiem z art. 137 ust. 1 ustawy ozz, w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy minister z urzędu wszczyna postępowanie w celu:

1) cofnięcia zezwolenia w zakresie, w jakim:

a) w toku dotychczasowej działalności organizacja zbiorowego zarządzania prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi, o której mowa w art. 104 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 123, na danym polu eksploatacji nie podjęła zbiorowego zarządzania prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi lub wykonywała zbiorowe zarządzanie na danym polu eksploatacji w niewielkiej skali,

b) w odniesieniu do określonego rodzaju utworów lub przedmiotów praw pokrewnych nie istnieje potrzeba zbiorowego zarządzania prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi na danym polu eksploatacji;

2) zmiany zezwolenia w zakresie, w jakim konieczne jest jego dostosowanie do nazw pól eksploatacji, określonych w art. 50 ustawy zmienianej w art. 123.

Stosownie natomiast do treści art. 137 ust. 2 ustawy ozz, w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy minister z urzędu wszczyna postępowanie w przedmiocie stwierdzenia reprezentatywności organizacji zbiorowego zarządzania w przypadkach, o których mowa w art. 10 ust. 2.

Wyjaśnienia wymaga, iż wszczęcie postępowania administracyjnego kończy się z reguły wydaniem decyzji, która rozstrzyga sprawę co do jej istoty w całości lub w części, o czym stanowi art. 104 k.p.a.

Zgodnie z art. 10 ust. 2 ustawy ozz, jeżeli zezwolenie na zbiorowe zarządzanie prawami danej kategorii uprawnionych do danego rodzaju utworów lub przedmiotów praw pokrewnych na danym polu eksploatacji posiada więcej niż jedna organizacja zbiorowego

zarządzania, organizacją reprezentatywną jest ta, która w tym zakresie reprezentuje największą liczbę uprawnionych na podstawie umowy o zbiorowe zarządzanie prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi oraz umowy o reprezentacji.

Reprezentatywność organizacji zbiorowego zarządzania w przypadku, o którym mowa w ust. 2, stwierdza z urzędu minister w drodze decyzji (art. 10 ust. 3 ustawy ozz).

Ze zgromadzonego przez organ I instancji materiału dowodowego i dokonanych ustaleń – znanych Stronom i Uczestnikowi postępowania – wynika, że zarówno ZAiKS, jak i SFP posiadają zezwolenia na zbiorowe zarządzanie prawami autorskimi do scenariuszy utworów audiowizualnych na następujących polach eksploatacji:

- 1) zwielokrotnianie,
- 2) wprowadzanie do obrotu,
- 3) publiczne odtwarzanie,
- 4) publiczne wyświetlanie,
- 5) najem,
- 6) użyczenie,
- 7) nadawanie,
- 8) reemitowanie,
- 9) publiczne udostępnianie utworu w taki sposób, aby każdy mógł mieć do niego dostęp w miejscu i w czasie przez siebie wybranym.

Powyższe skutkowało koniecznością wszczęcia postępowania administracyjnego w przedmiocie stwierdzenia reprezentatywności organizacji zbiorowego zarządzania, zakończonego wydaniem w dniu 24 lipca 2020 r. decyzji.

Zakładając natomiast racjonalność i praworządność ustawodawcy, jeżeli zakończenie postępowania w przedmiocie stwierdzenia reprezentatywności mogłoby nastąpić tylko po zakończeniu postępowań o których mowa w art. 137 ust. 1 ustawy ozz, znalazłoby to niewątpliwie swoje odzwierciedlenie w powołanym lub innym przepisie ustawy ozz.

Gdyby bowiem wydanie decyzji w przedmiocie cofnięcia lub zmiany zezwolenia na zbiorowe zarządzanie prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi było warunkiem sine qua non zakończenia postępowania administracyjnego w przedmiocie stwierdzenia reprezentatywności organizacji zbiorowego zarządzania, to racjonalny ustawodawca z pewnością wprowadziłby takie uregulowania.

Co więcej, należy tutaj wskazać na treść art. 10 ust. 4 ustawy ozz, zgodnie z którym, minister z urzędu uchyla lub zmienia decyzję o stwierdzeniu reprezentatywności w przypadku istotnej zmiany przesłanki reprezentatywności, o której mowa w ust. 2, lub braku konieczności stwierdzenia reprezentatywności.

Jeżeli zatem na przykład wynik zakończonego postępowania w przedmiocie cofnięcia lub zmiany zezwolenia na zbiorowe zarządzanie prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi

będzie miał wpływ na działalność SFP lub ZAiKS w sferze reprezentatywności, minister z urzędu uchyli lub zmieni decyzję o stwierdzeniu reprezentatywności w zakresie praw autorskich do scenariuszy utworów audiowizualnych na danych polach eksploatacji.

To samo dotyczy przypadku, gdy po rewizji zezwoleń na zbiorowe zarządzanie prawami autorskimi do utworu audiowizualnego przez organizacje zbiorowego zarządzania objęte niniejszym postępowaniem, zgromadzony w rewizyjnym postępowaniu materiał dowodowy wykaże, iż nie na wszystkich polach eksploatacji organizacja uznana za reprezentatywną reprezentuje większą liczbę uprawnionych.

Podkreślenia także wymaga, iż na podstawie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie stwierdzenia reprezentatywności, organ I instancji właściwie i mając ku temu uzasadnione podstawy ocenił, że SFP reprezentuje większą liczbę uprawnionych scenarzystów na każdym polu eksploatacji niż ZAiKS. SFP reprezentuje bowiem - na podstawie umowy o zbiorowe zarządzanie prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi oraz umowy o reprezentacji - 2 080 uprawnionych oraz 129 939 uprawnionych zagranicznych, natomiast ZAiKS 1 093 uprawnionych. Tak wielka różnica w reprezentacji podmiotów uprawnionych pozwoliła przyjąć, że SFP jest organizacją reprezentatywną w zakresie praw autorskich do scenariuszy utworów audiowizualnych na wszystkich wymienionych w decyzji polach eksploatacji.

Ocena taka, w świetle swobodnej oceny dowodów, wynikającej z art. 80 k.p.a., jest jak najbardziej uprawniona i logicznie uzasadniona. Wielokrotna różnica w reprezentacji uprawnionych do scenariuszy utworów audiowizualnych (o ponad 130 tysięcy) pozwala przyjąć, w oparciu o wiedzę i doświadczenie życiowe, że SFP jest organizacją reprezentatywną na wszystkich wskazanych w decyzji polach eksploatacji.

Wyjaśnić jeszcze należy, że organ nie ma obowiązku żądania od stron postępowania i analizowania dodatkowych dowodów w postaci umów o zbiorowe zarządzanie prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi oraz umów o reprezentacji lub innych dokumentów, celem ustalenia, która organizacja reprezentuje największą liczbę uprawnionych.

Przepis art. 75 k.p.a. wprowadza bowiem otwarty katalog środków dowodowych i żadnemu z nich ustawodawca nie nadał pierwszeństwa. Nie ma tym samym przeszkód prawnych aby na potrzeby niniejszego postępowania uznać za wystarczający dowód w postaci odpowiedzi udzielonych przez SFP oraz ZAiKS co do liczby reprezentowanych podmiotów.

Z kolei – odpowiadając na zarzut, że tylko względem SFP i ZAiKS nie zostało zawieszono postępowanie administracyjne w sprawie stwierdzenia reprezentatywności do czasu zakończenia postępowań przeglądowych w celu cofnięcia lub zmiany zezwoleń na zbiorowe zarządzanie, w sytuacji gdy w postępowaniu w sprawie stwierdzenia reprezentatywności SAWP i STOART takie postępowanie zostało zawieszono – wskazać

trzeba, że postanowieniem z dnia 25 września 2020 r. organ podjął zawieszono postępowanie administracyjne w przedmiocie stwierdzenia reprezentatywności SAWP i STOART.

Powodem takiego działania było bowiem stanowisko, iż wszczęte na podstawie art. 137 ust. 1 ustawy ozz postępowanie administracyjne, nie stoi na przeszkodzie prowadzeniu i zakończeniu postępowania o stwierdzenie reprezentatywności w zakresie zezwoleń tych dwóch organizacji.

Sam bowiem ustawodawca w art. 137 ustawy ozz przewidział jednoczesne wszczęcie postępowań rewizyjnych, o których mowa w ust. 1 oraz postępowań o stwierdzenie reprezentatywności, o których mowa w ust. 2 (w terminie 6 miesięcy od wejścia w życie ustawy).

W świetle powyższego stanowiska należy jeszcze raz pokreślić, że nie znajdują uzasadnienia zarzuty stawiane przez ZAiKS oraz PIKE we wnioskach o ponowne rozpatrzenie sprawy.

W szczególności brak jest przesłanek do zaaprobowania stanowiska, że konieczność stwierdzenia reprezentatywności na podstawie art. 10 ust. 2 i 3 nie zachodzi w niniejszej sprawie, gdyż nie występuje tożsamość zezwoleń na zbiorowe zarządzanie ZAiKS-u i SFP, bowiem decyzja o stwierdzeniu reprezentatywności w zakresie praw autorskich do scenariuszy utworów audiowizualnych nie obejmuje zakresu dotychczasowego zezwolenia udzielonego SFP, natomiast pokrywa się z zakresem zezwolenia udzielonego ZAiKS-owi, i tylko w jego zakresie mogłoby się mieścić prawa autorskie do scenariuszy utworów audiowizualnych.

Wyjaśnić w związku z powyższym trzeba, iż zezwolenie na zbiorowe zarządzanie prawami autorskimi do utworu audiowizualnego obejmuje całość praw do utworu audiowizualnego, w tym do scenariusza, który był wkładem w jego powstanie. Przepis art. 70 ust. 2 (1) ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych przyznaje prawo do wynagrodzenia współtwórcom utworu audiowizualnego (przykładowo wymienionych w art. 69 tej ustawy), a zatem i scenarzystom, z tytułu eksploatacji całego utworu audiowizualnego, a nie scenariusza w utworze audiowizualnym.

Nie można także zgodzić się z zarzutem naruszenia przez organ art. 70 ust. 2 (1) ww. ustawy, w związku ze stwierdzeniem reprezentatywności organizacji zbiorowego zarządzania na polach eksploatacji „reemitowanie” i „publiczne udostępnianie utworu w taki sposób, aby każdy mógł mieć do niego dostęp w miejscu i w czasie przez siebie wybranym”. Zarzucono bowiem, że powołany przepis nie wymienia tych pól eksploatacji jako pól, za które scenarzystom przysługuje wynagrodzenie.

Ustosunkowując się do podniesionego zarzutu trzeba w pierwszej kolejności stwierdzić, że w zakresie rozpowszechniania utworu, wśród aktualnej terminologii pól eksploatacji wymienionych w art. 50 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych

znajdujemy m.in. reemitowanie oraz publiczne udostępnianie utworu w taki sposób, aby każdy mógł mieć do niego dostęp w miejscu i w czasie przez siebie wybranym.

Po drugie, co najistotniejsze, w decyzji organ nie stwierdził reprezentatywności organizacji zbiorowego zarządzania w zakresie prawa do wynagrodzenia z praw autorskich do scenariuszy utworów audiowizualnych na tych polach, lecz reprezentatywność organizacji zbiorowego zarządzania w zakresie praw autorskich do scenariuszy utworów audiowizualnych na tych polach. Tym samym kwestia czy na podstawie art. 70 ust. 2 (1) ww. ustawy, scenarzystom przysługuje prawo do wypłaty wynagrodzenia z tytułu eksploatacji utworu audiowizualnego na tych polach, nie należy do zakresu niniejszego postępowania.

Podniesiony został również zarzut niezebrania i nierozpatrzenia w sposób wyczerpujący całego materiału dowodowego, ponieważ organ, nie dysponując wiadomościami specjalnymi nie powołał biegłego celem ustalenia zakresu pojęcia „utwór audiowizualny”, co pozwoliłoby określić czy na poszczególnych polach dochodzi do eksploatacji wyłącznie utworów audiowizualnych, czy również innych utworów.

W związku z tak sformułowanym zarzutem wyjaśnić należy, że stwierdzenie reprezentatywności następuje w oparciu o zezwolenie udzielone danej organizacji na zbiorowe zarządzanie prawami danej kategorii uprawnionych do danego rodzaju utworów na danym polu eksploatacji. Z art. 1 ust. 2 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych wynika, iż przedmiotem prawa autorskiego są m.in. utwory audiowizualne (rodzaj utworu), których eksploatacja następuje na polach przykładowo wymienionych w art. 50 ww. ustawy. Ustalenie czy na polach eksploatacji dochodzi do eksploatacji wyłącznie utworów audiowizualnych, czy również innych utworów nie jest objęte zakresem postępowania o stwierdzenie reprezentatywności w zakresie praw autorskich do scenariuszy utworów audiowizualnych, co czyni podniesiony zarzut nieskutecznym.

Uniemożliwienie przed wydaniem decyzji przez organ I instancji, Stronom i Uczestnikowi na prawach Strony, wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań można uznać za naganne, niemniej jednak pozbawione jakiegokolwiek wpływu na wynik sprawy, ponieważ wszyscy uczestnicy postępowania w sprawie stwierdzenia reprezentatywności nie zostali pozbawieni czynnego udziału w prowadzonym postępowaniu oraz możliwości przeglądania akt sprawy.

Ważne znaczenie ma również okoliczność, że w sprawie praktycznie nie gromadzono żadnych dowodów, poza przedstawionymi przez Strony, co pozwala uznać, że niezapoznanie ze zgromadzonym materiałem nie miało wpływu na wynik sprawy.

Przed zakończeniem postępowania zainicjowanego wnioskami o ponowne rozpatrzenie sprawy umożliwiono wszystkim uczestnikom postępowania wypowiedzenie się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Przedstawione jednak przez ZAiKS i PIKE stanowiska zawierają te same argumenty, co wcześniej zawarte były we

wnioskach o ponowne rozpatrzenie sprawy. Skoro były już one przedmiotem rozważań na etapie ponownego rozpoznawania sprawy, gdzie nie zaakceptowano przedstawionych we wnioskach o ponowne rozpatrzenie sprawy argumentów, to ponowne odnoszenie się do nich trzeba uznać za niecelowe.

Tak samo nie można zaakceptować wniosku SFP – złożonego w odpowiedzi na wyznaczony przez organ 7-dniowy termin do wypowiedzenia się w sprawie zebranego materiału – o wyznaczenie 7-dniowego terminu na zajęcie stanowiska liczonego od dnia doręczenia pism przez ZAiKS i PIKE, które zostaną złożone w odpowiedzi na zawiadomienie z art. 10 § 1 k.p.a.

Wskazać należy w związku z powyższym, że stanowiska podmiotów uczestniczących w postępowaniu administracyjnym nie można utożsamiać wprost z zebranymi materiałami i dowodami, co do których każdorazowo inny podmiot postępowania byłby uprawniony, i jednocześnie zobligowany, do odniesienia się do nich i wyrażenia swojego stanowiska.

Działania takie uniemożliwiłyby bowiem zakończenie postępowania administracyjnego w każdej instancji.

W związku z powyższymi ustaleniami uznano, że skarżona decyzja nie została wydana z naruszeniem przepisów prawa procesowego i materialnego, a tym bardziej z rażącym naruszeniem tych przepisów.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji.

Decyzja niniejsza jest ostateczna w administracyjnym toku instancji.

Pouczenie:

Na podstawie art. 52 i 53 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r., poz. 2325) strona/uczestnik może wnieść skargę na niniejszą decyzję – za pośrednictwem Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego – do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie przy ul. Jasnej 2/4 w terminie 30 dni od dnia jej doręczenia.

Otrzymują:

1. Stowarzyszenie Filmowców Polskich;
2. Stowarzyszenie Autorów ZAiKS;
3. r. pr. Wojciech Szymczak pełnomocnik Polskiej Izby Komunikacji Elektronicznej, ul. Łąkowa 21/17, 61-879 Poznań;
4. A/a.

Jarosław Sellin
MINISTER KULTURY,
DZIEDZICTWA I
SPORTU
SEKRETARZ STANU
Jarosław Sellin